

In de werkplaats arbeidde hij met liefde, zorgvuldig en gewetensvol. Hij vond een onuitsprekelijk genoegen in zijne bezigheid en hield er aan zijne faam als uitstekend werkmans te handhaven. Hij genoot, ook in den „werk-winkel,” het leven met volle teugen.

Eveneens in de herberg.

Als hij soms, na eene drinkpartij van een paar dagen, met eenigszins zwaarwegend hoofd, ontwaakte, keerde hij al zijne zakken om, zonder nog een enkel muntstukje aan te treffen. En dan zei hij, met een zuchtje:

— Alles op!... Bah! we leven immers maar eens!...

Vaak vertelde het werkvolk van boer Vervliet, in den noenstond, over Polke's altijd nieuwe grappen. Dan werd er telkens gelachen, uitbundig gelachen, terwijl de eene of de andere nochtans, uit louter afgunst, wel eens vond dat hij toch maar een dronkaard was.

Gedurende al den tijd, dat men over Polke handelde, bleef Wilde Mele ernstig en sprak geen woord. Zij luisterde, als in een droom, naar alles wat men over hem praatte en meer dan eens gebeurde het dat zij, als het gesprek reeds op iets anders viel, nog immer, in gedachten verzonken, vóór zich bleef uitstaren.

Enkel bij het woord „dronkaard” gleed er als eene schaduw over haar schoon, kalm gelaat....

Dikwijls lachten dan de knechts:

— Ziet Mele eens; zij denkt weer aan Polke!

Maar zij sprong recht, niet zonder een blosje nochtans, en, lachend als zij:

— Polke? zei zij, — och, ik ben zoo gerust over hem!

Doch, onder 't werken, droomde zij van hem, gansch den dag door, altijd, — al poogde zij ook, nu en dan, heel weifelig, zijn beeld uit haren geest te verjagen.

Dronkaard?

O, die afgunstigen!

Hij was immers jong! Het geld dat hij in de herbergen liet, was zijn geld, had hij eerlijk, met zijne handen, gewonnen. En daarbij, nog eens, hij was jong!... Wie weet zou hij niet, als zoovele anderen, als hij eens den stap zou gewaagd hebben in 't huwelijksbootje....

Huwelijksbootje?....

Och, hoe kon zij daaraan denken, zij, Wilde Mele, die alle jongelingen onmeedoogend uitlachte, vierkant?

En toch, dan, dán voelde zij iets aan het harte, iets als een sneller kloppen..., en dan voelde zij iets naar de wangen stijgen, uit haren rozigen nek, iets als een warm blosje....

Dan dacht zij ook aan den groet, dien hij haar, altoos, zoo hartelijk toeknikte en het

— Dag Meleken, — schoon kind!

dat hij er, met zijne zilveren meisjesstem, schalks op volgen liet.